

"НАЛИВАЙТЕ, БРАТТЯ, ПОКИ Є ЩЕ СИЛА..."

А сила в діда Петра ще є. Бо дозволив собі чарчину у... 95-літній ювілей

Цьогорічної весни славний і світлий чоловік з Перемилівки Петро Якович Прус святкував 95-й день свого народження. До вітань рідних долучилися секретар місцевої сільської ради Раїса Хмілевська, голова ради ветеранів Ірина Андрухова. Щиро радів гостям літній вусатий красень і, слово за словом, оповідав їм про віхи свого довголіття...

Ззачився Петро Якович у стривоженому світі «царською війною», якій днідом нададуть статус Першої світової, 23 квітня 1916 року. Якову Олександровичу і Меланії Андріївні Прусам Бог послав шестеро дітей: синів Федора, Петра, Миколу і доньок Ганну, Олену, Неонілу. Цю сімейку невеличку подружжя утримувало за рахунок невсипної і надважкої праці на двоєктарному наділу. Змалку діти, так би мовити, проходили господарські університети. Не дивно, що у велику науку доріженьок не топтали...

Нині із великого сімейства Прусів топче ряст лишень Петро Якович...

Призваний до Війська Польського у 1938 році майбутній перемилівський довгожитель сповна пізнав страхіть початку Другої світової війни. За назвами польських міст Лодзь, Варшава, Томашув, Гарволін можна прослідкувати бойовий шлях жовнежа Пруса. А найвичерпніша характеристика того страхіття у словах Петра Яковича:

- Німець крєпко бив!

Німець бив і розбив військо польське, окупував Польщу і зробив перший крок до розв'язання Великої Вітчизняної війни.

...А жовнеж Прус самотужки перелізь Віслу і взяв курс на рідну Перемилівку, де його чекала дружина Віра Сергіївна, із якою побрався ще до призову в армію.

Другу фронтову одіссею у своїй долі Петро Якович розпочав у 1944 році із кількома десятками односельців із запасного полку в Людінові Орловської області, а згодом фронтові дороги привели під місто Виборг. Гітлерівці у прямому розумінні зацментували укріплення, тож радянському командуванню довелося звертатися за допомогою до американців: відтак ескадрилья союзників десятитонними бомбами зруйнувала укріплення, після чого слово взяли червонозорі піхотинці...

На війні як на війні – усього набачився перемилівець: і кров, і смерть, і мужність, і переляк сплелися воедино у суцільному вогненному колі. На жаль, вистачало зухвалості і звичайної людської дурості. Деякі вояки грішили пострілами у храми, ікони, які траплялися на

фронтових шляхах. Після однієї такої дикусної розваги рядовий Прус підібрав іконку і щовечора молвився Богу. Хто зна: може рука Всевишнього і відводила від нього ворожі кулі і осколки, бо війну закінчив без жодного поранення.

Зигзаги фронтової долі сапера Петра Пруса простягалися через Румунію, Угорщину, Австрію. Ще рік після перемоги перебував у військовому строю. Його фронтова спеціальність була затребувана у післявоєнному житті, бо довелось займатися розмінванням на території Австрії...

Післявоєнні роки Петра Яковича наповнені колгоспними буднями: 47 літ «засмагав» на комбайні. Це, так би мовити, основна його спеціальність, а на буряковому комбайні і навантажувачі «прохолоджував» у післяжнив'я. Частенько доводилося трактором переорювати перемилівські поля і всюди механізатор був на висоті. Не за нагороди гарував у полі - кликало туди селянське сумління. Не дивно, що уже в пенсійному віці кілька років, як кажуть, за інерцією почальство запрошувало знатного механізатора до роботи...

Та найвагоміший життєвий ужинок довгожителя – його діти: сини Віталій, Василь, Валентин, Микола та донька Олена. На жаль, торік у далекому Казахстані обірвалася життєва струна найстаршого Віталія. Два роки як вибралася за життєві небокраї дружина Віра. Відтак у родині оселилися смуток і скорбота. Але Петро Якович не ховається за завісою печалі, намагається її розвіяти працею, спілкуванням із дітьми та внуками, односельцями.

- Заготовив газу на наступну зиму, - жартує він із гостями оселі. «Газом» називає дрова, яких власноруч нарубав «вагон з причепом»...

Не було у родині Петра Пруса довгожителів. Дружина місяць не дожила до 90-ліття, а йому Всевишній відміряв довший життєвий відрізок. Сповнений оптимізму і віри в Бога, ветеран з надією вдивляється у завтрашний день, зітканий із тепла рідних, щирої уваги людей і міцного «прусівського» коріння...